

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **R. O.**, zast. Mgr. Žanetou Pröll, se sídlem 28. října 111a, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 2. 2022, č. j. 19 A 13/2021-72,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2021, č. j. MSK 76468/2021.

[2] Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovatelovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 5. 2021, č. j. SMO/264758/21/DSČ/Mich, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze dvou přestupků podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 2 a § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, za což byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 7 000 Kč, povinnost uhradit paušální náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců. Uvedených přestupků se stěžovatel dopustil tím, že dne 30. 11. 2020 řídil vozidlo, jehož tabulka zvláštní registrační značky byla nečitelná, „konkrétně umístěna za ztmaveným sklem tak, že byla podstatně snížena až znemožněna její čitelnost“, a že při řízení manipuloval s mobilním telefonem.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil stěžovatel žalobou u krajského soudu. Namítal, že správní orgány nerozlišují právní úpravu platnou pro registrační značky a pro zvláštní registrační značku pro jízdu z místa prodeje do místa registrace silničního vozidla (tzv. převozní značku). Účel běžné registrační značky je podle stěžovatele jiný než účel převozní značky. Převozní značku umístil do vozidla prodejce, od kterého stěžovatel vozidlo koupil v pátek 27. 11. 2020, a přestupek tedy nezavinil. Společenská škodlivost stěžovatelova jednání byla podle jeho názoru mizivá. Správní orgány nevyhodnotily správně důkazy ohledně vlivu počasí na zašpinění zadního skla vozidla a nerozlišovaly mezi viditelností převozní značky za dobré viditelnosti a při zhoršených podmínkách. Stěžovatelem předloženými fotografiemi prokazujícími čitelnost přepravní značky se správní orgány ani řádně nezabývaly. Co se týče přestupku spočívajícího v manipulaci s mobilním telefonem při řízení, stěžovatel zpochybnil svědecké výpovědi policistů a upozornil na jejich nestandardní postup, ze kterého dovozoval zaujatost proti své osobě.

[4] Krajský soud souhlasil s názorem správních orgánů, že převozní značka musí být obdobně jako běžná registrační značka čitelná ze vzdálenosti 40 m. V řízení před správními orgány bylo fotografiemi, výpověďmi policistů a kamerovým záznamem z kontroly jednoznačně prokázáno, že převozní značka byla nečitelná v důsledku umístění za ztmaveným sklem. Alespoň z bezprostřední blízkosti ji bylo možné přecíst teprve po odstranění nánosu zaschlého prachu ze zadního okna; nebylo podstatné, jak ke znečištění zadního okna došlo, neboť převozní značka nebyla čitelná již jen z důvodu umístění za ztmaveným sklem. Krajský soud považoval za irelevantní, že dne 27. 11. 2020 stěžovatel vozidlo převzal od prodejce bez nečistot a že převozní značku do vozidla umístil prodejce. Za své vozidlo zodpovídal stěžovatel, a nikoliv prodejce, bylo tedy na stěžovateli, aby zajistil umístění převozní značky způsobem umožňujícím snadnou identifikaci vozidla. Podle krajského soudu se nejednalo o nezaviněné jednání, stěžovatel měl před jízdou zkontrolovat, zda je jeho vozidlo v běžném provozu identifikovatelné. Pokud tak neučinil, svědčí to o jeho nedbalostním zavinění přestupku. Krajský soud nesouhlasil s názorem stěžovatele, že se správní orgány nevypořádaly s fotografiemi, kterými stěžovatel hodlal prokázat, že převozní značka byla čitelná, neboť se k nim žalovaný vyjádřil. Krajský soud měl za naplněný i materiální znak přestupku. Zájem společnosti na spolehlivé identifikaci vozidla je podstatný v případě páchaní přestupků i trestných činů řidiči či provozovateli vozidel, což vysvětluje společenskou škodlivost stěžovatelova jednání.

[5] Krajský soud se dále zabýval přestupkovým jednáním stěžovatele spočívajícím v manipulaci s mobilním telefonem za jízdy. Stěžovatel sice upozorňoval na některé rozpory ve výpovědi policistů, ty ovšem byly odůvodněny dlouhým časovým rozestupem mezi spácháním přestupku a podáním svědeckých výpovědí. Zároveň se jednalo o nevýznamné rozpory, takže o jejich věrohodnosti nebylo namístě pochybovat. Výpovědi policistů tedy byly konzistentní a věrohodné, nebyl zjištěn žádný motiv než prostý výkon jejich služby ani neadekvátní míra horlivosti či nějaké šikanózní jednání.

[6] Krajský soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

pokračování

III. Kasační stížnost

[7] Stěžovatel proti rozsudku krajského soudu brojí kasační stížností, v níž navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu ve vztahu k výroku I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně (týkajícího se přestupku spočívajícího v řízení vozidla s nečitelnou tabulkou registrační značky), jakož i rozhodnutí žalovaného ve vztahu k tomuto výroku, a uložil žalovanému povinnost zaplatit stěžovateli náhradu nákladů řízení.

[8] Stěžovatel předně upozorňuje, že je převozní značka vyrobena z tvrdého papíru bez podkladu v reflexním provedení a umísťuje se pouze na zadní části vozidla vzhledem ke svému krátkodobému a účelově úzce vymezenému užití. Ustanovení § 32 odst. 2 vyhlášky č. 343/2014 Sb., o registraci vozidel, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o registraci vozidel“), z něhož krajský soud vyšel, se týká pouze tvarové úpravy tabulky registrační značky podle místa, na které je umístěna tak, aby byla úpravou zachována její čitelnost. Toto ustanovení se sice použije obdobně na převozní značky, stěžovatelova převozní značka však nebyla nijak tvarově upravována, takže se uvedené ustanovení vůbec nemělo použít. Krajský soud pochybil rovněž tím, že dovedl z obdobného použití § 32 odst. 2 vyhlášky o registraci vozidel totožnost převozní značky s běžnou registrační značkou.

[9] Stěžovatel dále upozornil, že § 38b zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel“), upravující mj. jízdu z místa prodeje vozu na místo registrace je speciálním ustanovením ve vztahu k § 38 téhož zákona, který upravuje podmínky provozu vozidla v obecné rovině. Aplikovat pravidla pro čitelnost registrační značky v běžném provozu mechanicky a striktně na převozní značky je přepjatě formální a v rozporu s konstrukcí zákona. Stěžovatel zdůraznil, že registrační značky jsou zhotoveny ze slitin lehkých kovů s podkladem reflexního provedení a okraje značky jsou prolisovány, takže jejich viditelnost i čitelnost je bez jakýchkoli pochyb podstatně vyšší než u převozní značky z tvrdého papíru.

[10] Rozsudek krajského soudu je navíc nepřezkoumatelný, neboť se krajský soud věcně nezabýval stěžovatelovou námitkou, že vozidlo kupoval dne 27. 11. 2020 zcela čisté a dne 30. 11. 2020 před zahájením jízdy kontroloval čitelnost přepravní značky. K tomu stěžovatel navíc doložil k důkazu i fotografie. Krajský soud tedy pochybil tím, že se nezabýval otázkou, jakým způsobem ke znečištění zadního skla došlo. Za umístění převozní značky je navíc podle § 38 odst. 6 zákona o podmínkách provozu vozidel odpovědný prodejce vozidla, nikoliv kupující, a stěžovatel tedy spáchání přestupku nezavinil.

[11] Správní orgány vyhodnotily společenskou škodlivost stěžovatelova jednání absurdním způsobem a krajský soud pochybil, pokud jejich rozhodnutí aproboval. Správní orgány rozvíjely teorie o protiprávním užívání neidentifikovatelných vozidel a zneužívání náhodných ztrát registračních značek; to ovšem se stěžovatelovým případem nemá žádnou souvislost. Stěžovatel se rovněž ohradil proti tomu, aby v souvislosti s jeho posuzovaným jednáním bylo spekulováno o možném páčání trestné činnosti spojené s vozidlem nebo o hrozbě toho, že by se stěžovatel policistům pokusil ujet. Stěžovatel takovým spekulacím nezavdal příčinu ani náznakem. Krajský soud i správní orgány z hlediska materiální stránky

přestupku věc posoudily v rozporu s právní úpravou i zdravým rozumem, neboť vůbec nerozlišovaly mezi ojedinělou cestou dosud neregistrovaným vozidlem a mezi jízdou registrovaným vozidlem v běžném provozu.

[12] Správně nebyly vyhodnoceny ani důkazy ohledně vlivu počasí na zašpinění zadního skla. V den spáchání přestupku přesahovala oblačnost 90 % s lehkými sněhovými srážkami. Ze záznamu z kamery policisty je zřejmé, jak se vrstva nečistoty nadále tvořila. Krajský soud k tomu uvedl, že převozní značka byla „neviditelná“, neboť byla umístěna za ztmaveným oknem a otázku vlivu počasí označil za irelevantní. Ze záběrů je však patrné, že odstranění nečistot vliv na čitelnost převozní značky mělo.

[13] Správní orgány nevyhodnotily relevantní důkazy předkládané stěžovatelem primárně k posouzení zavinění. Stěžovatel předložil několik fotografií svého vozidla, z nichž jedna pocházela přímo z doby kontroly. Z těch bylo patrné, že převozní značka byla sice viditelná špatně, ale lépe, než jak se jeví z fotografií a videa předložených policisty. Správní orgány tyto fotografie pouze označily za účelově pořízené, což krajský soud bez bližšího odůvodnění považoval za dostačující.

[14] Krajský soud zcela opomněl vypořádat námitku nestandardního postupu policistů. Policista Vavrečka předložil pořízený záznam z kontroly teprve po své svědecké výpovědi. Tento záznam je navíc jen pětiminutový a neobsahuje začátek a konec kontroly. Samotný obsah záznamu dokazuje nestandardní postup policistů, tedy jejich nemotornou snahu vyhledat vozidlo v registru silničních vozidel, ačkoliv jim již muselo být zřejmé, že v něm zapsáno není. Na záznamu je vidět, jak policisté „hrají“, že vozidlo vyhledávají v registru, jeden z policistů se dokonce zasměje. Takový postup nelze považovat za seriózní, naopak lze usuzovat na zájem policisty – udílejícího pokyny ke „hře na lustraci“ – stěžovatele postihnout.

[15] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen. S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před krajským soudem rozhodoval samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[17] Výklad zákonného pojmu „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 39, č. 933/2006 Sb. NSS. Podle citovaného usnesení je tedy kasační stížnost přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

pokračování

[18] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že podaná kasační stížnost předkládá celou řadu otázek, pro posouzení přijatelnosti je však rozhodná zejména otázka čitelnosti stěžovatelovy převozní značky. Tato otázka zasluhuje pozornosti z důvodu ad 4) kritérií přijatelnosti, neboť nebylo možno vyloučit hrubé pochybení krajského soudu, pročez Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost jako přijatelnou a přistoupil k jejímu meritornímu posouzení; napadený rozsudek přezkoumal v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Stěžovateli bylo kladeno za vinu mj. spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o silničním provozu, podle kterého se fyzická osoba „dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo, jehož tabulka registrační značky je zakryta, nečitelná nebo upravena anebo umístěna tak, že je znemožněna nebo podstatně ztížena její čitelnost“.

[21] Odpovídající povinnost provozovatele vozidla provozovat vozidlo pouze s registrační značkou upravuje § 38 odst. 1 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel, podle něhož nesmí být provozováno vozidlo „na němž není umístěna tabulka s registrační značkou, přidělenou k tomuto vozidlu obecním úřadem obce s rozšířenou působností nebo příslušným orgánem jiného státu, způsobem umožňujícím identifikaci vozidla“. Stěžovatel namítá, že je třeba rozlišovat mezi běžným provozem (§ 38 zákona o podmínkách provozu vozidel) a převozem z místa prodeje do místa registrace (§ 38b zákona o podmínkách provozu vozidel).

[22] Nejvyšší správní soud konstatuje, že úprava převozu z místa prodeje do místa registrace je sice oproti § 38 zákona o podmínkách provozu vozidel speciální, nicméně uvedené ustanovení se užije subsidiárně tam, kde § 38b tohoto zákona nic zvláštního nestanoví. Zákon o podmínkách provozu vozidel stanoví výjimku jednak z požadavku na provoz pouze vozidel, jejichž technická způsobilost byla schválena [výjimka podle § 38a (zkušební provoz) z použití § 38 odst. 1 písm. a) tohoto zákona], jednak z požadavku na provozování pouze registrovaných vozidel [výjimka podle § 38b (manipulační provoz a jízda z místa prodeje do místa registrace) z použití § 38 odst. 1 písm. b) tohoto zákona]. Z žádného ustanovení však nevyplývá, že by se neměl uplatnit požadavek na označení vozidla umožňující identifikaci vozidla, jak požaduje § 38 odst. 1 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel; naopak tento zákon výslovně v § 38b – konkrétně v odst. 3 (manipulační provoz) a odst. 5 (jízda z místa prodeje do místa registrace silničního vozidla) – předvídá existenci zvláštních registračních značek, přičemž není pochyb, že tyto značky slouží k identifikaci vozidel v provozu. Stěžovatel tedy nemá pravdu, že povinnosti týkající se běžných registračních značek s povinnostmi týkajícími se zvláštních registračních značek nejsou srovnatelné.

[23] Na základě zákonného zmocnění v § 38c odst. 6 zákona o podmínkách provozu vozidel upravuje pravidla pro tzv. převozní značky § 33 odst. 6 vyhlášky o registraci vozidel tak, že „[p]ro umístění tabulky se zvláštní registrační značkou pro manipulační provoz, zvláštní registrační značkou pro zkušební provoz a zvláštní registrační značkou pro jízdu z místa prodeje do místa registrace silničního vozidla se použije § 32 odst. 2 obdobně“. Podle § 32 odst. 2 této

vyhlášky přitom platí: „*Tabulka s registrační značkou se tvarově upravuje pouze podle místa, na kterém je umístěna tak, aby úpravou byla zachována její čitelnost. Tabulka s registrační značkou, s výjimkou registrační značky pro mopedy, má být v čistém stavu za nesnížené viditelnosti čitelná na vzdálenost nejméně 40 metrů.*“

[24] Jak vidno, vyhláška o registraci vozidel předpokládá, že se pravidla pro úpravy a viditelnost zvláštních registračních značek (tedy i převozní značky) použijí *obdobně*, nikoliv *přiměřeně*, což by předpokládalo volnější vztah těchto ustanovení. To znamená, že se § 33 odst. 2 vyhlášky o registraci vozidel na převozní značky použije v plném rozsahu (k rozdílu mezi *obdobným* a *přiměřeným* použitím právních norem srov. čl. 41 Legislativních pravidel vlády České republiky anebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 6. 2007, sp. zn. 21 Cdo 612/2006).

[25] Současně je třeba upozornit, že v posuzované věci je v podstatě irelevantní otázka, zda má být registrační značka čitelná na vzdálenost 40 m. Převozní značka totiž nebyla čitelná ani z bezprostřední blízkosti, a bezesporu tak svůj účel nemohla plnit. Nejvyšší správní soud přesto konstatuje, že nelze přijmout argument, že čitelnost registrační značky na vzdálenost 40 m se uplatní pouze v případě, že došlo k úpravě registrační značky. Takový výklad by vedl k nelogickému závěru, že upravená značka musí být čitelná minimálně na 40 m za běžných podmínek, zatímco neupravená značka na takovou vzdálenost být viditelná nemusí. Přitom není žádný důvod, aby byly na neupravované značky kladeny nižší požadavky na viditelnost a čitelnost než na značky upravované. Ostatně, jak již správně vyložil krajský soud, smyslem registračních značek je umožnění snadné identifikace každého vozidla, a to i v provozu. Jinak by například nebylo možno identifikovat vozidlo řidiče, který překročil nejvyšší povolenou rychlost či opustil místo nehody apod.

[26] Stejnému smyslu a účelu slouží i zvláštní registrační značky, a to včetně převozní značky. Nelze souhlasit s názorem, že u nově zakoupeného a doposud nezaregistrovaného vozidla je nižší zájem na jeho identifikaci než u ostatních vozidel účastnících se silničního provozu. Pokud by tomu tak bylo, tj. nebylo-li by třeba, aby bylo možno vozidlo před jeho registrací v běžném provozu identifikovat, zcela by postrádalo smyslu, že zákonodárce uložil povinnost převozní značku umisťovat na zadní část vozidla – postačovalo by ji mít pro případnou kontrolu kdekoliv uvnitř vozidla.

[27] Z povahy věci je třeba zohlednit, že je převozní značka vyhotovena z jiných materiálů než běžná registrační značka, a její viditelnost je tedy odlišná – například nemusí být viditelná v důsledku odrazu slunce atp. Nelze tedy bezesporu požadovat, aby řidič zajistil, aby byla převozní značka stejně viditelná a čitelná jako běžná registrační značka za všech podmínek, takovou povinnost by totiž bylo objektivně nemožné splnit. V posuzované věci se ovšem nejedná o případ, kdy by viditelnost a čitelnost značky byla vyloučena povahou materiálu převozní značky.

[28] Jak správně uvedl krajský soud, nečitelnost převozní značky byla způsobena již jen tím, že byla umístěna za ztmavené sklo. Tomu odpovídají i podklady založené ve spise (včetně stěžovatelovy fotografie vozidla z doby silniční kontroly), neboť se z nich podává, že i po odstranění nečistoty zůstala převozní značka nečitelná ze vzdálenosti řádově jednotek metrů. Nejvyšší správní soud připouští, že zvláště z kamerového záznamu pořízeného jedním z policistů je patrné, že viditelnost nebyla zcela optimální, neboť bylo oblačno a slabě

pokračování

sněžilo, povětrnostní podmínky však rozhodně nebyly natolik nepříznivé, aby byly s to ospravedlnit nemožnost identifikace vozidla v běžném provozu, natož nečitelnost převozní značky ze vzdálenosti několika metrů.

[29] V tomto ohledu je třeba upozornit, že právní řád nestanoví povinnost umístit převozní značku uvnitř vozidla. Podle vyhlášky o registraci vozidel musí být převozní značka umístěna vzadu (§ 33 odst. 5), a to tak, aby byla za nesnížené viditelnosti čitelná na vzdálenost 40 m (§ 33 odst. 6 a § 32 odst. 2). Nic tedy nebrání převozní značku umístit na vozidlo zvenku, jak upozorňoval již správní orgán I. stupně. V případě neztmavených skel je zajisté umístění převozní značky uvnitř vhodné vzhledem k tomu, že je vyrobena z papíru, nicméně ani její venkovní umístění není vyloučeno společně s užitím potřebných prostředků, jimiž se zabráni jejímu zničení (např. zvlhnutím). Některá vozidla ostatně ani zadní okno nemají, a jinou možnost než venkovní umístění převozní značky tak neskýtají. Nutno podotknout, že vozidlo s převozní značkou nelze po dobu její platnosti užívat zcela volně – viz § 38b odst. 1 zákona o podmínkách provozu vozidel (důraz přidán): *„Silniční vozidlo, jehož technická způsobilost byla schválena a které není zapsáno v registru silničních vozidel, lze na pozemních komunikacích provozovat pouze a) na základě povolení obecního úřadu obce s rozšířenou působností, v jehož správním obvodu má žadatel sídlo, za účelem distribuce a prodeje silničního vozidla (dále jen ‚manipulační provoz‘), nebo b) za účelem jízdy z místa prodeje do místa registrace silničního vozidla.“* Je tedy patrné, že i při venkovním umístění registrační značky je třeba zajistit zachování jejího čitelného stavu pouze pro nezbytnou cestu k registraci – za jiným účelem vozidlo ani nemá být použito.

[30] Ani skutečnost, že ztmavení zadního skla neporušuje právní předpisy, ze stěžovatele nesnímá povinnost zajistit, aby byla převozní značka v běžném provozu čitelná. Právní úprava totiž u vozidel se dvěma venkovními zrcátky neupravuje nejnížší přípustnou propustnost světla pro okna v zadní části vozidla – srov. písm. G) bod 3. přílohy č. 12 v době spáchání přestupku účinné vyhlášky č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, ve spojení s bodem 4.2.2.1. přílohy č. 21 Předpisu Evropské hospodářské komise Organizace spojených národů (EHK/OS) č. 43 – Jednotná ustanovení pro schválení typu bezpečnostních zasklívacích materiálů a jejich montáž na vozidlech. Zadní okno vozidla tedy může mít propustnost světla zcela marginální nebo nulovou a jen stěží lze připustit, že by bylo postačující umístit převozní značku za sklo, které je prakticky neprůhledné.

[31] Skutečnost, že podle § 38b odst. 6 zákona o podmínkách provozu vozidel je k umístění převozní značky na vozidlo oprávněn prodejce, je z hlediska odpovědnosti za přestupek, který je stěžovateli kladen za vinu, také nerozhodná. Odpovědnost za čitelnost značky nese řidič vozidla. I kdyby prodejce vozidla například převozní značku nevyplnil správně, odpovědnost za jízdu bez správné značky by nesl řidič [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2018, č. j. 7 As 106/2017-23, ve kterém zdejší soud potvrdil, že je řidič vozidla odpovědný za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu, pokud řídí vozidlo vybavené převozní značkou, na které není vyznačeno datum platnosti a razítko prodávajícího]. Stěžovatel se tedy nemohl spoléhat jen na to, že prodejce umístil přepravní značku správně. Bylo na stěžovateli, aby zařídil venkovní umístění převozní značky, pokud bylo zadní sklo ztmavené, v důsledku čehož byla za ním umístěná převozní značka nečitelná.

[32] Stěžovatel v kasační stížnosti zpochybňuje závěr o nečitelnosti přepravní značky v důsledku umístění za ztmavené sklo v podstatě pouze tvrzením, že nebyl správně vyhodnocen vliv počasí na její čitelnost – podle stěžovatele došlo při jízdě k zašpinění zadního skla, v důsledku čehož se stala přepravní značka nečitelnou. Krajský soud ve shodě se správními orgány uvedl, že znečištění skla nebylo příčinou nečitelnosti značky, v důsledku čehož považoval za irelevantní otázku, jak ke znečištění skla došlo.

[33] Nejvyšší správní soud se s takovým hodnocením v zásadě ztotožňuje. V důsledku znečištění okna byla přepravní značka v běžném provozu takřka nezpozorovatelná a nečitelná z bezprostřední blízkosti. Z videozáznamu z policejní kontroly založeného ve správním spise se podává, že policisté nemohli přepravní značku přečíst, ačkoliv stáli bezprostředně u vozidla, po odstranění prachu sice již přečíst značku možné bylo, nicméně pouze z těsné blízkosti. Jak již bylo výše zmíněno, z fotografií pořízených v průběh kontroly je zřejmé, že ani po odstranění nečistoty nebyla přepravní značka čitelná ze vzdálenosti několika metrů. Je tedy evidentní, že vliv znečištění nebyl v dané věci podstatný. Jak ke znečištění skla došlo, je tak pro posouzení otázky odpovědnosti stěžovatele za přestupek spočívající v řízení vozidla s přepravní značkou umístěnou tak, že je podstatně ztížena až znemožněna její čitelnost, nerozhodné.

[34] Není ani pravdou, že se správní orgány nezabývaly stěžovatelem dodanými fotografiemi. Žalovaný dospěl k obdobnému závěru jako zdejší soud, a sice, že fotografie pořízená stěžovatelem v době kontroly jen potvrzuje závěr o nečitelnosti přepravní značky. Již správní orgán I. stupně též stěžovateli vysvětlil, že rozhodné je pouze to, v jakém stavu bylo stěžovatelovo vozidlo při spáchání přestupku dne 30. 11. 2020, a je proto irelevantní, zda dne 27. 11. 2020, když stěžovatel vozidlo kupoval, bylo čisté, jak hodlal stěžovatel dalšími fotografiemi prokázat – navíc nečitelnost značky byla způsobena již jen umístěním za ztmavené sklo, jak již bylo uvedeno výše. Pokud jde o fotografie pořízené po kontrole, správní orgán I. stupně uvedl, že tyto byly pořízeny účelově, neboť využívaly střídání slunečního světla a stínu, přičemž podmínky takového nasvícení nejsou v silničním provozu standardní a nevyskytují se z každého úhlu pohledu. Nejvyšší správní soud takové odůvodnění považuje za dostatečné obdobně jako krajský soud – stěžovatel s touto argumentací mohl věcně polemizovat. Lze tedy uzavřít, že se správní orgány stěžovatelem předkládanými důkazy (fotografiemi) zabývaly a dostatečně se s nimi i vypořádaly.

[35] Podle názoru Nejvyššího správního soudu je rovněž patrné, že je dáno přinejmenším zavinění ve formě nevědomé nedbalosti stěžovatele, neboť nečitelnost stěžovatelovy přepravní značky nebyla způsobena při jízdě, ale již jen jejím umístěním za ztmavené sklo.

[36] Stěžovatel dále brojí proti závěru o společenské škodlivosti svého jednání. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu poznamenává, že „materiální znak či materiální stránka správního deliktu v podobě ‚společenské škodlivosti‘ je jakýmsi hmotněprávním korektivem v tom smyslu, že pokud absentuje, nejedná se vůbec o správní delikt. I v případě správního trestání totiž není pochyb o nutnosti naplnění materiální stránky, podobně jako je tomu v oblasti soudního trestání, jehož principy se – s ohledem na systémové vnímání trestání jako určitého jednotného veřejnoprávního mechanismu – uplatní analogicky“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135, č. 1338/2007 Sb. NSS). Už naplněním formální stránky přestupku však již zpravidla bývá naplněna zároveň i stránka materiální, neboť je „nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty

pokračování

zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012-28).

[37] V případě řízení vozidla s nečitelnou registrační značkou spočívá společenská škodlivost v tom, že vozidlo nelze jednoduše identifikovat, v důsledku čehož se může jeho řidič snadno vyhnout odpovědnosti za své jednání (ať už z hlediska občanskoprávního, správně-právního či trestněprávního). Kvůli nečitelné převozní značce může být vozidlo neidentifikovatelné ve velmi závažných situacích – například v případě, že v něm jeho řidič opustí místo dopravní nehody, kterou zavinil, kvůli čemuž nejenže zůstane řidič vozidla nepostihnut, ale ostatní účastníci nehody ani nebudou moci proti němu uplatnit své nároky. Takto závažným důsledkům odpovídá i poměrně přísná sankce, tj. zákaz činnosti na dobu 6 měsíců až jednoho roku. Nemožnost identifikace vozidla v běžném provozu nelze bagatelizovat.

[38] Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit s názorem, že škodlivost takového jednání je jakkoliv snížena jen tím, že se nejedná o registrační značku běžnou, ale zvláštní – zde tzv. převozní značku, neboť není důvodu, aby byl řidič (resp. provozovatel) vozidla s touto značkou v podstatě nepostihnuteľný za jakékoliv jednání, při kterém není sám ztotožněn. Ačkoliv je převozní značka platná pouze po dobu deseti dní, k závažnému porušení právních předpisů může dojít i během jediné krátké cesty, a ani omezená doba platnosti tak nijak nesnižuje závažnost stěžovatelova jednání. Je rovněž absurdní, aby byla stěžovatelova odpovědnost za posuzovaný přestupek vyloučena jen tím, že policistům neujížděl nebo že se nechystal zneužít neregistrované vozidlo k trestnému činu – v takovém případě by se požadavek na snadnou identifikaci vozidla zcela míjel účinkem. Argumentace stěžovatele zpochybňující závažnost nemožnosti identifikace vozidla kvůli absenci závažného protiprávního jednání je absurdní zvláště po přihlédnutí k celkovému kontextu případu – stěžovatel pozornost policistů upoutal v první řadě manipulací s mobilem při řízení a ze správního spisu vyplývá, že měl v době spáchání posuzovaného přestupku v evidenční kartě řidiče celkem 36 záznamů o přestupcích od roku 2013.

[39] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že materiální stránka přestupku v daném případě naplněna byla. Stěžovatel naplnil formální stránku skutkové podstaty přestupku a nebyly dány žádné indicie svědčící o tom, že by byla společenská škodlivost stěžovatelova jednání jakkoliv snížena. Zdejší soud se ani nemá důvod podrobně vyjadřovat ke stěžovatelovým výtkám, že správní orgány při určení škodlivosti stěžovatelova jednání nepřípadně spekulovaly o možných trestných činech či přestupcích, které však stěžovatel nespáchal – jednalo se pouze o vysvětlení závažnosti následků nemožnosti identifikace vozidla.

[40] Stěžovatel tvrdí, že krajský soud zcela opomněl vypořádat námitku nestandardního jednání policistů. Nejvyšší správní soud konstatuje, že žaloba z tvrzeného nestandardního postupu policistů dovozovala, že policisté byli zaujatí, a tedy nebylo možno na základě jejich svědeckých výpovědí dospět k závěru o spáchání přestupku spočívajícího v manipulaci s mobilním telefonem při řízení – spáchání tohoto přestupku již v kasační stížnosti stěžovatel vůbec nespochybňuje. Proti této argumentaci postavil krajský soud názor, že jsou svědectví policistů věrohodná a že z ničeho nevyplývá žádný jiný motiv jejich jednání než prostý výkon služby. Takové vypořádání je adekvátní stěžovatelově argumentaci a nelze jej

považovat za nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelnost je totiž vadou, kvůli které nelze seznat, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí ať už pro nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). Naopak nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak měl krajský soud rozhodnout, resp., jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[41] V řízení o kasační stížnosti stěžovatel zpochybňuje pouze spáchání přestupku řízení vozidla s nečitelnou registrační značkou. Skutková zjištění ohledně tohoto přestupku jsou však založena především na videozáznamu a fotografiích založených ve správním spisu, a Nejvyššímu správnímu soudu tak není zřejmé, jaký by měl mít tvrzený nestandardní postup policistů vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. I kdyby byli policisté nad míru horliví, na naplnění skutkové podstaty zmíněného přestupku by to nic nezměnilo. Navíc jsou stěžovatelovy dedukce o „hraní“ lustrace na záznam zcela spekulativní. Nejvyšší správní soud z videozáznamu neshledává žádné indicie o tom, že by policisté postupovali nestandardně. Ani skutečnost, že policista předložil jen část záznamu, nesvědčí o účelovosti jeho jednání. Jak totiž vyplynulo z jeho svědecké výpovědi, považoval fotografie za dostatečný podklad pro rozhodnutí a evidentně se domníval, že videozáznam, který má předložit, se má týkat čitelnosti registrační značky, a nikoliv celé kontroly a jednání se stěžovatelem.

V. Závěr a náklady řízení

[42] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[43] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl úspěšný, a nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 15. září 2023

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu